Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 45 (297) ★ Sâmbătă 19 Iunie 1954 ★ 4 pag., 15 bani

INTÂLNIRE

Singur e greu să-ți alegi meseria, dar când ai niște prieteni care-ți povestesc despre meseria pe care și-au ales-o ei, te hotărăști mai repede. Și de aceea unii dintre băieții clasei a VII-a dela Școala de 7 ani nr. 35 din București au stat de vorbă cu elevi ai școlii profesionale.

Din zilele examenelor

Prietene, prietene bune

Aceasta este o veste despre un examen de Limba rusă. Numai că n'am să vorbesc acum nici de pregătirile care s'au făcut pentru examen, nici despre cum s'a desfășurat examenul, ci despre... prietenie. Da, despre prietenia dintre pionierele din clasa a VI-a A și a VI-a B dela Școala elementară de 7 ani fete din Sighișoara. Dar mai bine să vă vorbească întâmplările care s'au petrecut.

La examen fetele urmau să intre pe serii. Seria I-a trebuia să intre la ora 8, iar seria a II-a la ora 11. Credeți oare că Fleșaru, Deac, Sandu și celelalte fete din seria a II-a au avut răbdare să stea până la ora 11 acasă? Ți-ai găsit. La ora 8 fără câteva minute, toate elevele din clasa a VI-a A erau prezente la ușa clasei. „Am venit să le încurajăm și să le urăm succes..." spuneau fetele, chiar și cele care în timpul anului au fost mai „certărețe". Și n'au plecat de lângă ușă până ce nu s'a sfârșit examinarea celor dinăuntru.

După voce, cele de afară deslușeau cine răspunde.

— Acum vorbește Ilea: spune numărul biletului: e 13!

— Numai de nu s'ar emoționa...

— E în stare să spună că 13 e nenorocos.

Ilea Laura n'a răspuns așa bine cum a făcut-o în timpul anului. Nu pentrucă a avut biletul 13, ci pentrucă s'a grăbit tare, prea tare. Și „ascultătoarele" au fost necăjite din pricina asta.

Dar să vedeți cu câtă bucurie le-au primit apoi pe cele examinate. Și pe Irimie și pe Filișan și pe Lucia, dar mai ales pe Puica Fecioru. Puica a venit târziu după ce s'a început școala. Și pentrucă rămăsese în urmă la Limba rusă a avut mult de furcă până să le ajungă pe celelalte. Dar fetele n'au lăsat-o singură, iar acum la examen ajutorul lor s'a făcut simțit. Puica a răspuns bine.

Și au intrat să fie examinate cele din seria a II-a. Acum a venit rândul celor din seria I-a să se plimbe nerăbdătoare pe la ușă. Nici una dintre ele nu i-a trecut prin minte să plece până nu termină cele din seria a II-a.

...Clasa a VI-a A e în aripa dreaptă a școlii. A VI-a B e în aripa stângă. Ca să ajungi dintr'o clasă în alta trebuie să treci prin curte. Cam mult de urcat și coborît pentru fetele nerăbdătoare să afle cum răspund cele care sunt în examen. Dar rezolvarea e găsită repede. La ferestrele mari ale culoarelor din cele două aripi, stau grupurile de fete care au terminat și își transmit... prin alfabetul cu semne, vești despre cele care răspund...

Din a VI-a B se comunică: „A răspuns Adi Rucăreanu. Credem că a luat cinci!" Și la mirarea celor din A, care aproape joacă de bucurie, ele răspund: „Profesoara a spus: bravo, foarte bine".

După cinci minute și în culoarul celor din B e agitație. Cele din A le-au transmis că Deac a răspuns bine și că a căpătat tot un cinci, căci și ei profesoara i-a spus „foarte bine".

Așa mi-au dovedit mie aceste mici întâmplări că pionierele din clasa a VI-a A și a VI-a B sunt prietene, prietene bune.

E. BARABAȘ

In ultima zi de școală

Ați auzit vreodată de Piatra Șoimului? Sunt sigur că n'ați auzit. Ș'apoi nici nu știu de unde ați fi putut auzi, căci deși e o stâncă uriașă, e ținută în mare taină de culmile care-o înconjoară. Pionierii din Băița, regiunea Baia Mare, o cunosc însă bine.

La Piatra Șoimului s'a tot gândit Kerekeș Gheorghe în ziua aceea, chiar până în clipa când a tras bilețelul pentru examenul la Botanică. Atunci însă uită cu totul de ea. Citi biletul și întorcându-se spre tovarășa profesoară, întrebă:

— Pot să răspund acum?

— Se poate — i-a răspuns profesoara.

Kerekeș se apropie de masă și turnă într'un vas puțin spirt. In vas, puse apoi două frunze, alese de pe masă după un anume meșteșug. Vasul îl ținu deasupra unei flăcări până ce frunzele își pierdură culoarea.

— Clorofila s'a dizolvat, spuse el. Continuăm experiența.

Frunzele decolorate le așeză pe o farfurie întinsă și le stropi cu o soluție slabă de iod. Și minune, una din frunze se coloră în albastru închis pe când cealaltă căpătă o culoare galbenă.

— Asta galbenă e o frunză dintr'o plantă care a stat la întuneric. Experiența noastră ne arată că o plantă ținută la întuneric nu poate să formeze amidon.

...Afară era soare, senin, și Kerekeș se bucură din plin că prima zi de vacanță s'a dovedit a fi atât de frumoasă. Dar lui Kerekeș nu-i ardea acum să admire frumusețea primei zile de vacanță, căci avea, precum se vede, alte treburi. Se retrase în grabă sub un vișin din grădina școlii.

După două ore la gazeta de perete apăru un nou articol. Era o poezie cu titlul „Cântec de vacanță". Și în ea era vorba de Piatra Șoimului...

Al. MIHU

Drum bun spre Climești!

După câte știu, mulți ați și terminat examenele. Le-ați trecut cu succes? Foarte bine. Atunci, vacanță plăcută! Și pentru ca aceasta să nu rămână o simplă urare, vă invităm la Climești, în raionul Roman. Știu că sunteți nerăbdători să aflați cum e în tabăra centrală de pionieri dela Climești. Acum, eu vă spun numai câte ceva despre tabără, nu prea multe pentru ca să vă mai rămână și vouă surprize.

La Climești, cele patru hectare de brazi și pini umplu aerul de ozon. La masă veți mânca în fiecare zi fructe proaspete, culese chiar din livada taberei. Cele opt hectare de livadă nu așteaptă decât ca soarele să le pârguiască rodul. Din grădină se vor culege legumele cu care bucătarii vor pregăti pentru voi prânzuri gustoase. Pentru ca legumele din grădină să crească cât mai bine, au venit și școlarii din Climești să plivească buruienile. Dar nicio grijă, mai aveți și voi ce să lucrați în grădină.

Ce vreți să mai știți? Da! Fabrica de zahăr care se îngrijește îndeaproape de bunul mers al taberei, i-a dăruit un grup electrogen (un dinam). Dacă vreți să citiți seara, o puteți face. Lumina electrică e instalată peste tot. Și dormitoarele sunt gata. Ba mai aveți și o brutărie iar pâinea la masă va fi întotdeauna proaspătă. In zilele acestea se aude des huruit de mașini. Se aduc pături, saltele, cearceafuri, material sportiv. Da, veți face și sport pe terenul de volei și pe cel de oină. Veți alerga pe pistă și vă veți încerca puterile la sărituri în înălțime și în lungime.

Dar văd că am început să vă spun cam multe. Și vă promisesem că n'o fac pentru ca să aveți surprize. Când veniți, nu uitați să luați mape pentru ierbare. Sunt multe flori pe aici.

Sunteți gata? Celor care plecați, eu vă urez drum bun spre Climești.

Climești — Roman

Constantin BUCUR

In curând în excursie

Geamul sălii era deschis. Din curtea școlii se auzea bine ce se discuta înăuntru. După felul cum vorbeau fetele, se vedea că repetiția pentru programul artistic pe care-l vor da în timpul excursiei, încă nu începuse.

De afară nu puteai să vezi cine vorbește, în schimb puteai să auzi foarte bine.

— E lung drumul pe care-l avem de parcurs. Ne vom urca în tren, aici la noi în Unirea, vom trece prin Aiud, centrul nostru de raion, iar primul popas o să-l facem la Sibiu.

— Ce minunată va fi excursia noastră, îi tăie vorba Lucia. (Vocea ei o cunoșteam pentrucă am mai stat de vorbă cu ea). Dela Sibiu, după ce vom vizita orașul, vom pleca mai departe pe valea Oltului în jos. Ne vom opri în taberele de pionieri dela Călimănești și Căciulata. Acolo vom da prima serbare pentru care ne pregătim acum. Apoi vom merge mai departe și vom vedea Dunărea. Poate vom putea să ne plimbăm chiar și cu vaporul.

— Când vom merge pe jos, vorbi alta, vom strânge pietre și plante din cele mai diferite pentru colecții. La margini de pădure vom organiza focuri de tabără. Vom urca apoi pe valea Jiului, spre Lupeni și Petroșani.

Ultimul popas în excursie îl vom face la Alba Iulia. Acolo vom vizita cetatea lui Mihai Viteazu și muzeul istoric în care se păstrează hainele și armele cu care a luptat Avram Iancu.

★

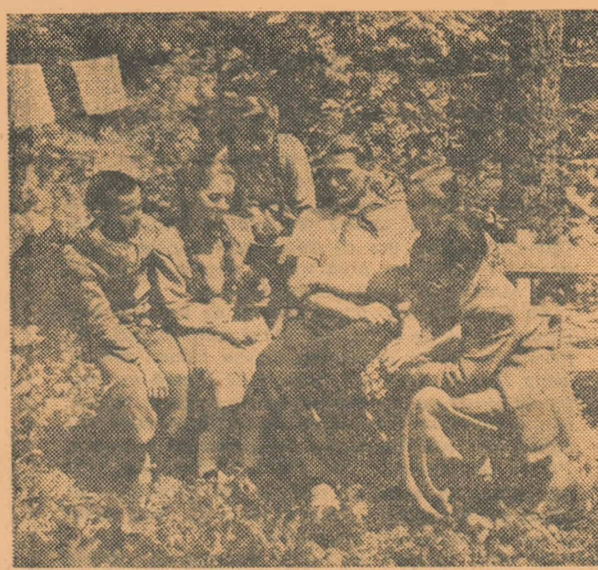
Nu m'am mirat că pionierele au străbătut cu gândul drumul viitoarei lor excursii. Vor fi atât de frumoase toate acestea...

Radu POPA

Unde e mai bine?

E greu de spus cine se simte mai bine pe carusel. Dacă întrebi, răspunsul pe care îl capeți e la fel. „Nouă ne place căci ne plimbăm" îți spun cei de sus. Iar „voinicii" de jos nu se vor lăsa nici ei mai prejos și îți spun „Nouă ne place căci după asta ne vom urca și noi și ne vom plimba". Și toți sunt veseli.

Deşi nu mai sunt pionieri, noii utemişti îi împărtăşesc tovarăşului instructor marea lor bucurie şi mândrie: au primit carnetul roşu.

Prin patria noastră dragă

In sprijinul întovărăşiţilor

La Cucuteni, raionul Tg. Frumos, în ultimele săptămâni a plouat mult. Grâul de pe tarlaua ţăranilor muncitori din întovărăşirea agricolă „30 Decembrie", mulţumit de atâta umezeală creşte mare şi des, ca peria. Insă vremea ploioasă, a făcut să crească şi buruienile, care au început să năpădească grâul.

„O să răzbim cam greu cu plivitul atâtor buruieni" — îşi ziceau întovărăşiţii. De aceea multă bucurie au avut când le veni pe neaşteptate un ajutor preţios: pionierii. In satul Cucuteni sunt mulţi pionieri harnici care socotesc că e o datorie de cinste să-i sprijine pe întovărăşiţi. Aşa că s'au întâlnit cu toţii într'o zi pe tarla şi au pornit, fără zăbavă, treaba.

Pionierii au smuls buruieni, până i-a prins seara. Atunci şi-au luat rămas bun dela ţăranii muncitori întovărăşiţi, făgăduindu-le să le vină în ajutor şi pe viitor.

Intrecere la mina Lonea

Abatajul, slab luminat de lămpaşele aninate care de-o grindă, care de-un colţ de strat, duduia de bătaia picamerelor; cei din brigada minerului Ion Homner rupeau bucăţi-bucăţi din stratul de cărbune.

— Taci că-i bun, grăi mulţumit careva, privind bogata revărsare a bulgărilor de cărbune. Acum, la lopeţi!

Intr'o clipă întreaga brigadă prinse a mânui cu străşnicie lopeţile, svârlind cărbunele pe spinarea mişcătoare a crateruIui, care zuruia în marginea abatajului.

După câteva zile, ziarul „Steagul Roşu" din Petroşani vestea pe prima pagină că brigada minerului Ion Homner din mina Lonea şi-a depăşit planul cu 26—36%, aflându-se în fruntea întrecerii pentru cât mai mult cărbune trimis uzinelor patriei.

Tânăr vrednic

In gospodăria agricolă de stat Sighet, utemistul Petre Mureşan e cunoscut ca un bun crescător de viţei. Micile animale, îngrijite de el, cresc normal şi în bune condiţiuni.

In castelul de ceară

Un popor harnic mişună aici. Doar atât poţi să observi din prima ochire. Zeci de mii de albine forfotind pe suprafaţa gălbuie a fagurelui. Dar, privind îndelung şi cu atenţie, desluşeşti deosebiri, multe deosebiri. Albinele nu-s toate la fel şi nici nu mişună fără rost. Iată, o parte dintre ele, mai voinice, cu ochi mai mari, cu aripi puternice, cu trompa vârâtă în miere sug, tot sug, fără încetare. Sunt trântorii familiei şi deşi au şi ei un rost, ajută la înmulţire, nu sunt de fel simpatizaţi în stup. De aceea pe timp de secetă sau în preajma iernii, când dărnicioarele de nectar şi-au închis potirele, albinele lucrătoare izgonesc trântorii din stup. Pe cât de leneşi sunt trântorii pe atât de harnice sunt însă albinele lucrătoare. Iată-le cum, abia intrate în stup, fără a

poposi o clipită, îşi descarcă în celulele fagurelui încărcătura de nectar şi polen şi-şi iau din nou sborul. Astfel trudesc ziua întreagă fără răgaz.

Prin învălmăşeală ochiul atent al privitorului mai descoperă şi un alt soi de albine: mici, cu trupul acoperit de perişori. Acestea sunt albinele tinere. Cei mai tineri membri ai familiei îşi au deja sarcinile lor bine stabilite încă din primele zile când au răzbit prin căpăcelele de ceară care astupau celula. In primele zile şi-au curăţat celulele, le-au netezit marginile, le-au lustruit straşnic pereţii. Apoi au ajutat la hrănirea larvelor, la aerisirea stupului prin fâlfâirea aripioarelor şi au făcut de pază sburând de jur împrejurul stupului şi împiedecând cu acul lor ascuţit, pătrunderea albinelor străine, a fluturilor sau a altor nepoftiţi

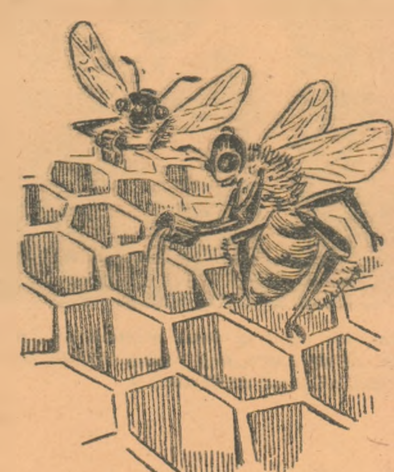
Când albinele culegătoare se întorc dela „cumpărături" de îndată le ies înainte cele tinere, care le despovărează preluând nectarul şi polenul. Tot treaba ucenicelor e ca nectarul să se prefacă în miere dulce, iar polenul să fie pus bine ca rezervă pentru larvele dela „creşă". Nectarul cel apos este picurat din guşuliţa albinei împreună cu sucul propriu. Pe măsură ce apa se evaporă, harnica albiniţă îl mută din cămăruţă în cămăruţă până-l aduce la marginea fagurelui. Pe drum mierea se „coace" şi albina, ca orice bună gospodină, astupă cămara cu un căpăcel de ceară care va feri mierea de umezeală.

Dar cu aceste treburi nu li s'a isprăvit ucenicia. Inainte de a se avânta pe deasupra întinderilor înflorite ele trebuie să înveţe să-şi recunoască casa dintre celelalte. De aceea, după 12 zile, are loc în jurul stupului sborul de recunoaştere. Cu ochii îndreptaţi spre stup albina sboară în rotocoale înainte şi înapoi, apropiindu-se şi apoi depărtându-se din ce în ce mai mult. După 12 zile ea devine albină culegătoare şi-şi ia sborul din floare în floare.

După multe căutări privirea noastră descoperă matca, o albină trupeşă, mai lungă decât celelalte, ale cărei aripi îi acoperă jumătate din trup. Merge încet şi se opreşte adeseori. Deşi nu lucrează e slujită cu credinţă de celelalte. Matca e singura albină din stup care depune ouă.

★

Harnic popor... Dar aşa cum se întâmplă întotdeauna, are şi duşmani. Mana, o substanţă pe care o culeg confundând-o cu nectarul florilor, murdăria care se adună în stup, anumiţi fluturi, „lupul albinelor" toate acestea primejduiesc sănătatea şi viaţa lor. Dar albina are şi un ocrotitor. Petrecând ore întregi în stupină, stuparul ajută albinelor să treacă cu bine prin primejdie. Impotriva bolilor, din care cea mai grea e putrezirea puietului, e nevoie de curăţenie. Acesta e un lucru cunoscut. Stuparul îndepărtează regulat murdăria din stup şi se îngrijeşte ca albinele să ia medicamente care să le imunizeze împotriva bolilor. Dar desigur că albinele n'ar accepta niciodată să soarbă ascultătoare li-

chidul nu prea plăcut. De aceea prietenul lor, stuparul, le stropeşte cu sulfatiazol trupul şi fagurii. Când târziu, iarna, natura a ascuns sub omăt izvoarele de miere, albinele adunate sub acoperişul stupului se încălzesc apropiindu-se strâns unele de altele, în „ghemul de iarnă" şi coboară pe rând, între faguri pentru a se hrăni. Când hrana e pe sfârşite stuparul grijuliu le ajută. La fiecare 2—3 zile, lângă urdiniş apar noi provizii de miere. Primăvara albinele îşi reîncep munca. Ele hrănesc matca care depune ouă. Astfel sfârşitul primăverii găseşte în stup o familie şi mai numeroasă. Tot stuparul e cel care se îngrijeşte să pregătească din vreme mătcii şi suitei ei o nouă locuinţă. El urmăreşte cu interes celulele în care se găsesc larvele viitoarelor mătci — acestea sunt mai mari — şi aşteaptă cunoscutul cântec de naştere al mătcilor, bâzâitul sacadat care vesteşte că în castel a apărut o nouă matcă. Se ştie că atunci matca bătrână împreună cu credincioasele ei părăsesc stupul. Atunci, cu multă iscusinţă stuparul le conduce într'un nou castel unde familia se obişnuieşte repede şi munca continuă. Se întâmplă deseori că nu numai familiile se mută ci şi stupi întregi. Asta se întâmplă atunci când stuparii găsesc că şi albinele au nevoie de o anumită „staţiune balneo-climaterică" care să sporească apoi roadele muncii lor. Astfel vei putea vedea cum într'o bună zi stupina gospodăriei sau a vreunui gospodar a dispărut. De te vei interesa vei afla că autocamionul sau căruţa le-a transportat undeva în apropierea păduricei de tei ori salcâm, sau la baltă. Aici, la „aer" albinele produc mai mult. Secretul stă închis în corolele florilor. Aici e mai mult nectar. Alte ori familiile culegătoare execută sarcini cu adevărat de [illegible] obştesc. Luându-şi sborul din [illegible]pii înşiraţi în apropierea ogoarelor aurii de floarea soarelui şi poposind obosite şi prăfuite de polen, pe căpşoarele rotunde şi bălaie ale florilor, ele, neştiutoare, îndeplinesc o regulă de seamă a agrotehnicii: polenizarea.

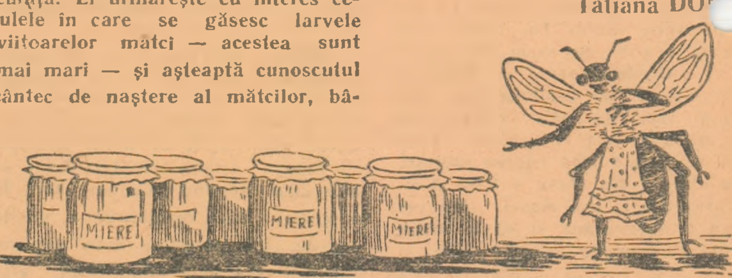
★

După cum bag de seamă, tu cititorule ai rămas pe gânduri. Intr'adevăr harnic şi organizat popor... Şi doar n'ai aflat încă toate tainele. De eşti curios intră în vorbă cu vreun stupar din satul tău sau cercetează una din numeroasele cărţi care s'au scris despre viaţa interesantă a acestor vieţuitoare. Vei afla printre altele că ele sunt recunoscătoare omului pentru grija ce le-o poartă şi-i dăruiesc an de an mii de kilograme de miere şi ceară.

Ceara fabricată de albine este folosită în industria optică, aviatică, radiofonică şi de pielărie. Cu picioruşele lor aurite de polen, sburând din floare în floare, ele măresc, fără să ştie, productivitatea culturilor agricole înlesnind polenizarea. Folosul pe care-l aduc astfel micile lucrătoare întrece de 10—15 ori valoarea mierii şi a cerii pe care o produc. De aceea stupii sunt preţioşi în preajma culturilor, îndeosebi a celor de hrişcă, floarea soarelui, trifoi.

Multe taine îţi vor desvălui convorbirile cu stuparii şi cărţile. Dar şi mai multe vei afla dela stupii din grădina ta. Multe taine şi multe mulţumiri vei cunoaşte îndeletnicindu-te tu însuţi cu albinăritul...

Tatiana DO[illegible]

Prietenii tăi de peste hotare

„Avanti, popolo!"

In vara trecuta, sindicatele din Milano (Italia) au organizat pentru copii o tabără de vară. Dar autorităţilor nu le-a plăcut acest lucru. Spunând că acolo copiii nu ar fi, chipurile, educaţi aşa cum trebuie, au dat ordin poliţiei să desfiinţeze tabăra de pionieri.

Au venit în goană autobuzele poliţiei. Zeci de poliţişti s'au repezit la copii. Au început să-i prindă şi să-i urce în autobuze. Pionierii italieni însă nu s'au lăsat. S'a încins o adevărată luptă. Un băiat s'a smuls din mâinile unui poliţist, lăsându-şi hăinuţa sfâşiată, altul a sgâriat până la sânge mâna unui vlăjgan şi a fugit. Copiii care au fost urcaţi cu forţa în autobuze, au spart geamurile ferestrelor şi au sărit afară. Pionierii au baricadat poarta taberei cu mobila veche.

Câţiva s'au urcat pe gard, pe copaci, pe acoperişurile caselor. O voce de copil a început să cânte cântecul muncitorilor italieni: „Steagul roşu". Şi dintr'odată în întreaga tabără răsunară pu[illegible]ic cuvintele înflăcărate: „Avanti, popolo!" — „Inainte popor!" — cântau tinerii luptători.

Poliţiştii au fost nevoiţi să plece, fără ca să execute ordinul. Copiii au început să-i aplaude în derâdere pe aceşti „eroi".

După această întâmplare prefectul poliţiei a fost scos din postul său. Curajoşii pionieri au rămas însă în tabăra lor.

Cine e învingător?

Un rol care răspunde la întrebare

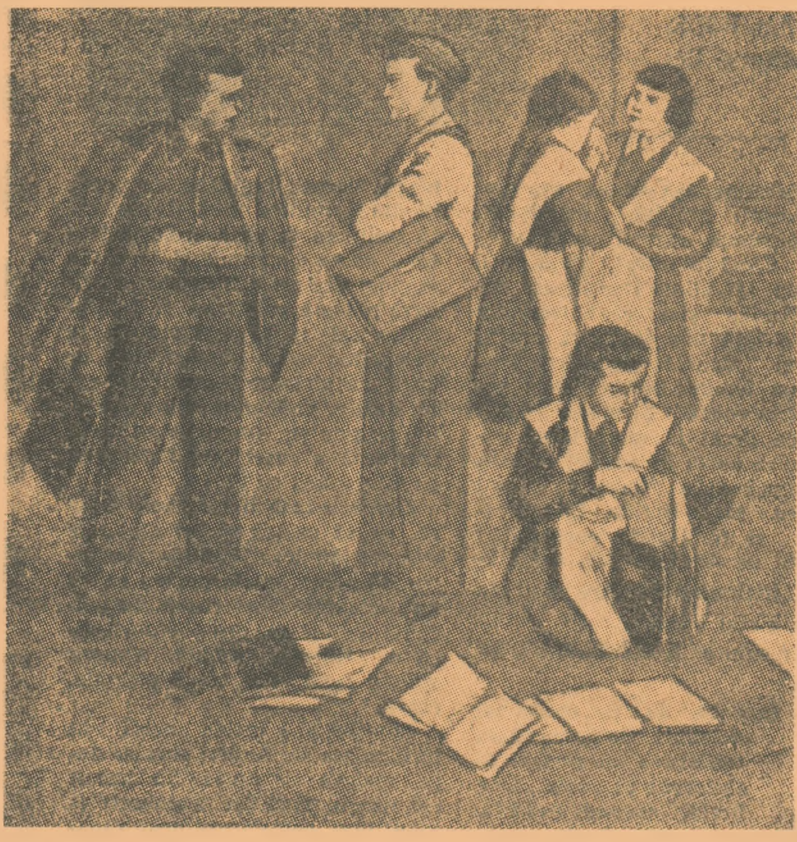
„Cine e învingător?" Intrebare mult discutată în paginile „Scânteii pionierului", întrebare la care aţi răspuns mulţi.
Intrebarea asta se pune nu numai când e vorba de bătăuşi, ci şi când e vorba de lăudăroşi, îngâmfaţi, de pionieri care prin astfel de fapte nu dovedesc că sunt pionieri.

Intr'o zi, la o repetiţie a cercului de coregrafie dela Palatul pionierilor din Cluj, a venit o nouă pionieră: Sabina Roşianu. Inainte ea a locuit la Timişoara. Acolo a început să facă balet, în urmă cu vreo doi ani. Pionierele din cerc au primit-o cu drag.
Cercul a început să înveţe dansuri tot mai grele. Intr'o bună zi pionierele au început să repete baletul „Macul roşu" de Glier. Rolul principal l-a primit Sabina. Şi chiar dela'nceput ea a reuşit să interpreteze destul de bine rolul încredinţat. Dar succesele,— cine ştie de ce!—au făcut-o să se îngâmfe. A început să facă mofturi. Ba că n'are chef să repete, ba că o doare capul, că n'are timp să vină la repetiţii... Odată a fost criticată. Şi de colege şi de tovarăşul profesor. Asta a supărat-o mult. Cum, ea, interpreta principală a „Macului roşu" poate să fie criticată? „Eu ştiu balet mai mult decât voi toţi!" a zis ea. S'a îmbrăcat şi a plecat.
A doua zi n'a venit la repetiţie. Nici a treia zi... Rolul ei a fost încredinţat Dorinei Bleca. La început Dorina se codea. Oricum, rolul nu e uşor. Sabina avea mai multe cunoştinţe... Dar trebuie să reuşească, doar n'o să renunţe cercul la „Macul roşu", pentrucă ei îi este teamă de rol. A început să repete. Mult, foarte mult.
Peste câteva zile, Sabina urca iar deluşorul, spre Palat. „Fără mine nu se mai repetă „Macul roşu"... Acum şi-au dat seama cât de necesară le sunt", gândea ea.
S'a oprit în prag. Vedea şi nu-i venea să creadă. Dorina interpreta rolul ei.
Intâi Sabina a vrut să se întoarcă şi să nu mai vină la Palat. Dar n'a avut timp să-şi împlinească gândul pentrucă a fost zărită de tovarăşele ei şi trasă în sală. Tovarăşele au iertat-o. Totuşi rolul i-a rămas Dorinei. Sabina a primit alte roluri.

Cercul se pregătea pentru un spectacol pe care trebuia să-l prezinte Palatul în ziua de 2 Iunie 1954, la Casa Universitarilor. Dorina se cum temea de acest spectacol. „N'aş vrea să zică lumea că cercul nostru e slab. S'ar putea ca eu să nu interpretez aşa de bine rolul... Poate totuşi ar fi mai bine să danseze Sabina". Astfel de gânduri o frământau.
La spectacol Dorina a avut un mare succes. E succesul ei şi al cercului, dar mai ales al muncii şi modestiei.

Şerban VOICU

Nu te atinge! Desen de *B. LEBEDEV* (Din „Pionierscaia Pravda")

Aşa voi face

Am citit atent ce s'a publicat la rubrica „Cine-i învingător?" Incă dela început mi-am spus că dreptate a avut băieţaşul şi că el a fost învingătorul. Ştiu că mai sunt printre noi pionieri care seamănă cu bătăuşul. Ei în loc să se vitejească la învăţătură şi la fapte bune, caută să se „distingă" prin bătaie şi purtare urâtă. Dar astfel de atitudini nu sunt demne de nişte adevăraţi pionieri. Am văzut că în „Scânteia pionierului" mulţi şi-au spus părerea despre astfel de „învingători". Eu sunt sigur că nu numai ei ci toţi pionierii se vor împotrivi când vor întâlni pionieri bătăuşi. Eu aşa voi face.

Basarab A. NICOLESCU
cond. unit. 4
Ploeşti

La încheierea discuţiei

Discuţiile despre „Cine e învingător?" se termină. S'ar putea ca unii să fi răspuns la întrebare cu cunoscuta şi glumeaţa ghicitoare: „Mânăstire într'un picior, ghici ciupercă ce-i". Adică, ce mare lucru e să-ţi dai seama că în lupta despre care s'a povestit, învingător este — cu toată ciudăţenia situaţiei — cel care a încasat bătaie şi nu cel care a dat? Fireşte că e destul de simplu să răspunzi şi aşa. Numai că cititorii care au trimis ziarului în scris părerea lor au dovedit că discutarea acestei chestiuni nu a fost de prisos şi că dimpotrivă, ceea ce ne-am propus noi toţi la începutul discuţiei — să facem o bună treabă pionierească — a reuşit.

De fapt, ce se poate desprinde din părerile cititorilor?

Că există pionieri care îţi pot înşira pe nerăsuflate o mulţime de lucruri învăţate: şi despre îndatoririle pionierului şi despre cravata roşie şi despre semnificaţia celorlalte simboluri pionereşti şi despre multe altele.

„Păi, aşa şi trebuie — se va spune — ce e rău în asta? Doar pionierul trebuie să le ştie!" Desigur că da; numai că sunt pionieri care una spun şi alta fac. Iar cu „viteazul" nostru, ştim cum stau lucrurile. „Cravata e sfântă" a strigat el şi poate că la adunări, a vorbit foarte frumos tocmai despre acest lucru. Ei şi? Ce a înţeles el din asta? Se pare că a înţeles că dacă ai cravată roşie, te poţi purta oricum... faptele tale pot fi fapte de laş, de obraznic, de îngâmfat, de leneş... n'are a face! Nu vi se pare că tocmai aşa a înţeles lucrurile „eroul" nostru, care în timp ce rostea cuvintele „cravata e sfântă" se purta ca un laş, ca un îngâmfat? Şi nu vi se pare că ceea ce n'a înţeles el, a înţeles foarte bine băieţaşul de şapte ani, care a exprimat limpede ideia că cine e laş nu merită să fie pionier?

Părerea tuturor este că peste un an, doi, băieţaşul cel bătut va merita cravata roşie şi titlul de pionier pentrucă are suflet de pionier.

Tocmai de aceea este el învingătorul.

Ei, şi ca încheiere, îmi îngădui să-mi exprim nădejdea că acolo unde mai există pionieri ca „eroul" nostru, colectivul îi va ajuta grabnic să devină pionieri adevăraţi, învingători curajoşi în lupta cu propriile lor apucături nedemne de cravata roşie.

E. DASCALU

După ultimul examen

S'a terminat şi ultimul examen la Şcoala pedagogică din Bârlad. De mâine clasele vor rămâne goale. Nu se mai predau lecţii, elevii nu vor mai sta emoţionaţi în bănci, şi nu vor mai fi nici examene. Da, mâine toţi vor fi liberi. Duminica viitoare se va ţine şi serbarea. Iar pe urmă, oare ce va fi?

Cum vor petrece pionierii unităţii nr. 4 vacanţa de vară? — se pune întrebarea. Răspunsul este simplu. Colectivul de conducere al unităţii s'a îngrijit din timp de acest lucru. Incă în primăvară a început să strângă sugestii ale pionierilor pentru planul de vară. Excursii, campionate, jocuri şi alte activităţi interesante cuprinde acest plan.

Dinu Gheorghe, conducătorul unităţii, a terminat clasa a VII-a. La anul el nu va mai fi pionier dar nu va uita niciodată de vechii lui prieteni. De curând, împreună cu 12 colegi, a trecut toate normele pentru insigna F.G.M.A. El şi-a propus ca la vară să ajute celor din clasa a VI-a să se pregătească la aceste probe.

— Din clasa noastră doar 13 pionieri sunt purtători ai insignei, dar noi vrem ca la anul, toţi elevii clasei a VII-a să treacă cu bine normele F.G.M.A. — spunea el când au alcătuit planul.

Peste câteva zile în curtea şcolii se va înălţa pe catarg steagul taberei de curte. Vacanţa va începe cu voie bună.

Terenul sportiv din curtea şcolii va cunoaşte din nou freamătul antrenamentelor de volei.

Echipa de baschet, proaspăt alcătuită, va încerca primele aruncări de minge. Iar micul dar sprintenul campion din clasa a III-a, Constantin Dumitru, care la finala Spartachiadei pionierilor şi şcolarilor a sărit în lungime 3,60 m. îşi va încerca puterile la întrecerile atletice din tabăra de curte.

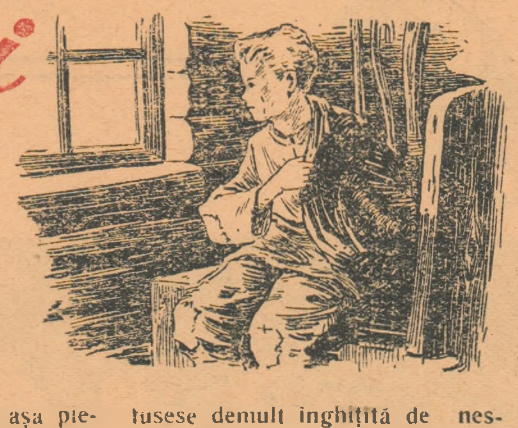
El nu va uita niciodată cât de fericiţi erau colegii lui de clasă şi cu câtă bucurie i-au strâns mâna la obţinerea primului succes sportiv. Atunci s'a născut în el dorinţa de a învinge de-acum înainte toate greutăţile şi de a aduce unităţii, şcolii, cât mai multe victorii.

Irma CSIKI
şi
Sanda DOROBAŢ

Sütő András

Opinci noi

In acest număr începem publicarea povestirii „Opinci noi" de Sütő András, tânăr scriitor de limbă maghiară din R.P.R. Povestirea a fost tradusă de scriitorul Remus Luca.

După ce-a căzut întâia zăpadă şi ciorile au năvălit toate din pădure în sat, Ianoşka a scris o scrisoare scumpului şi bunului său frate, care era mecanic în orăşelul de câmpie din apropiere. Il ruga să-i aducă, dacă vine sâmbătă seara acasă, o pereche de opinci şi dacă se poate şi un şerpar, căci cel vechi s'a ponosit de tot. In felul său, îşi şi îndreptăţea cererea.

Dragă nene Andrei, ce mai faci, că eu nu fac nimic. Oile le-am mânat la iernat în sat, şi aş putea trece în clasa a cincea, dar stau aici desculţ, cum să mă duc? Eri a trecut pe-aici domnul învăţător, că ne amendează dacă nu mă duc. Dar opinci nu-mi dau, fiindcă domnul Zabola zice că dumnezeu

n'are buget pentru fiecare mucos de şcolar. Andrei, dacă-mi cumperi opinci, să nu-i pomeneşti mamii de scrisoarea mea, că ea zice că tu trebuie să te însori şi Marika n'are nimic, decât hainele de pe ea şi voia ei bună. Dar eu am văzut la domnul notar că Marika îşi cosea feţele de perină. Le-a cusut şi dantelă pe margini aşa că să nu te doară capul, adu-mi tu numai opinci şi dacă se poate şerpar.

Scrisoarea a pus-o la poştă Marika. N'a fost greu de aranjat, a făcut rost de timbre şi plic dela notar, unde lucra; şi-apoi îl iubea pe Ianoşka, ca pe un frate bun. Ii plăcea mult să stea de vorbă cu Ianoşka despre Andrei, să-l întrebe când vine acasă, ce-a spus când s'a dus, dacă a pomenit de ea măcar cu vreo vorbă. Ianoş n'avea soră şi poate din pricina asta se apropiase de Marika cu atâta dragoste; ea îi mai aducea pe furiş câte un măr din magazia notarului; şi uneori când mergea la târg, îi cumpăra creion şi gumă de şters şi alte mărunţişuri. „Tuşică dragă" îi spunea copilul, dar numai când erau singuri, căci mamei nu-i plăcea ca el să-i spuie astfel fetei.

Şi-acum, când a trecut ca să ia scrisoarea, intrând în căsuţa cu pământ pe jos, a spus înroşindu-se:

— Las' că aranjează tuşica ta dragă. Dă scrisoarea iar dacă vine Andrei, să-mi dai de veste. Incalţă-te cu ghetele mamei tale şi hai acolo, pe la bucătărie. Eu is totdeauna acolo...

Şi cu asta, a ieşit ca vântul pe uşă.

Totdeauna aşa venea, aşa pleca, veşnic grăbită, neliniştită, ca pasărea care-şi caută perechea. Când a intrat, obrajii îi ardeau, iar inima i se făcuse mică. Marika ştia că bătrâna ar dori o fată mai înstărită pentru Andrei. „Doar îi mecanic, nu-i aşa un terchea-berchea dela sapă, dela coasă". Şi măcar că n'o spunea decât în mare taină rudelor, se purta în aşa fel ca fata să simtă asta. Niciodată nu-i spunea: şezi, Marika. Ci totdeauna: ei tu Mariţă porumbiţă! Intrebi de Andrei? N'a venit acasă. Nici nu vine. Are mult de lucru bietul băiat.

Dar cum ar fi îndrăznit s'o întrebe.

Pe Ianoşka, da. Pe maică-sa, niciodată. De aceea căuta totdeauna un pretext ca să treacă pe acolo „Lele Berta, ascunde pernele, am auzit că vine jucuţălu". Şi-acum cu asta se pregătise, căci într'adevăr dibuise ceva din vorbele notarului, dar cum bătrâna era plecată undeva începu să-l descoase pe Ianoşka, în legătură cu venirea acasă a lui Andrei. Acum se bucurau amândoi că sâmbătă va sosi. Lui, îi aduce opinci şi poate chiar şi şerpar, iar ei inima şi dragostea şi doamne, bine-ar fi, poate şi hotărîrea să se logodească până'n anul nou.

Ianoşka a suflat pe geam, apoi l-a şters cu degetele, şi privi multă vreme după tuşica lui cu picioare sprintene, care cobora în fugă pe uliţa înzăpezită. Privea după Marika, dar se vedea pe sine mergând către şcoală, cu opincile noi în picioare, încins cu şerparul cel nou, întrebat de tovarăşii săi: de unde ai şerparul ăsta nou, Ianoş? Mi l-a adus fratele meu. Straşnic şerpar! Uitaţi-vă câte flori pe el şi cum îi lucesc cătărămile. Şi câte de toate încap în el. Aici briceagul, iar aici poţi ascunde creionul. Dac'ar vrea ar avea loc şi pentru tabachere, dar Ianoşka nu fumează, n'are decât doisprezece ani; poate când o fi mare, lat în umeri şi cu braţe puternice ca Andrei, fratele său...

Şi-apoi ce bucurie pe el să se joace în ograda şcolii, să se bată cu zăpadă. Picioarele omului nu simt frigul. Poate să'ntârzie prin grădinile acoperite de omăt, unde croncăne ciorile cele negre, şi piscuie vrăbiile: „Vai câtu-i de frig şi n'avem opinci ca Makkos Ianoşka".

A stat multă vreme ghemuit pe ladă în faţa ferestrei aproape aţipit. Făptura subţire a Marikăi fusese demult înghiţită de nesfârşita întindere albă. Ianoş însă continua să şadă acolo, aşteptând poate o minune şi în ciuda frigului din casă, îl furnica o căldură plăcută prin trup. In faţa ochilor săi, mobilele învechite se înceţoşau: masa din scânduri de brad, cu picioare încrucişate, soba pustie, scrinul învelit cu hârtie de ziar şi singura podoabă preţioasă a casei, patul acoperit cu ţolul cusut cu flori.

Urechea însă îi rămăsese trează, ca să prindă şi cel mai mic zgomot. Undeva, hămăia somnoros un câine, poate pentru ca să nu adoarmă în cuşcă. In salcâmii de lângă drum croncăneau corbi. Dinspre şcoală s'auzea vuietul iscat de copii, strigăte, râsete.

Ianoşka şi-a închis ochii. In închipuirea sa, Andrei pornise deja, undeva se urcase în trenul cel negru, apoi iar a coborît şi vine, vine peste imaş prin zăpadă până la genunchi, aducând opincile cele noi. Parcă-l vedea aievea, cum s'apropie, făcând paşi mari cu cizmele sale peticite.

A trebuit să deschidă ochii îndată şi să sară jos de pe ladă, oblu în mijlocul casii, ca să zburde oleacă de bucurie.

In clipa aceea îşi zări mama în poartă. S'a şi trezit dintr'odată din îngăimăceala bucuriei. Doar nici amiază nu-i. Scrisoarea-i încă în sân la Marika. Andrei, care n'a fost acasă de astă vară, încă nu ştie cât îi de rece lutul podelii sub tălpile goale ale copilului. S'a ghemuit iar pe ladă, privind întristat la maică-sa, care tot privea în lungul uliţii, pe semne aşteptând pe cineva. Ianoşka îşi dădea seama abia acum, că dacă Andrei vine sâmbătă acasă, mai sunt patru zile de aşteptat.

Cât au fost de lungi acele patru zile.

Nopţile treceau repede. Ostenit de cât frig îndura ziua'ntreagă, se vâra în aşternut lângă maică-sa lipindu-se de spatele ei cald unde se încălzea, toropit, aţipind cu gândul atât de plăcut că a mai trecut o zi.

Ziua însă nu-şi afla locul prin casă. Maică-sa, mai adesea era pe la domnii Zabola, freca pe jos, spăla ori călca rufe călduroase. Doar la prânz da câte-o fuguliţă pe-acasă cu câte-un pic de supă, o bucăţică de pâine şi uneori cu câte-un colţ înegrit din prăjitura arsă. Ianoşka mânca cu multă poftă, dar întotdeauna grăbit, apoi iar suia în pod şi zgribulea la ferestruica de aerisire, sperând să-l vadă în imaşul năpădit de omăt, pe Andrei.

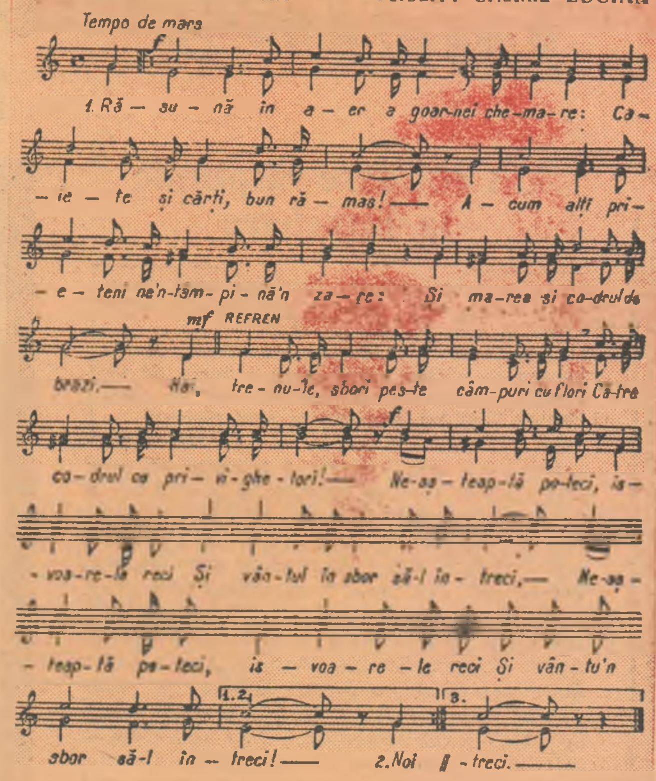
(Va urma)

Invăţaţi acest cântec

Hai, trenule, sbori!

Muzica: Radu DRAGAN Versuri: Cristina LUCIAN

I

Răsună în aer a goarnei chemare:
Caiete şi cărţi, bun rămas!
Acum alţi prieteni ne'ntâmpină'n zare:
Şi marea şi codrul de brazi.

Refren:

Hai, trenule, sbori peste câmpuri cu flori
Către codrul cu privighetori!
Ne-aşteaptă poteci, isvoarele reci
Şi vântul în sbor să-l întreci! bis

II

Noi ştim după hartă oraşele toate,
Cu ape, cu munţi şi câmpii!
Acum ţara'ntreagă voioşi vom străbate
Şi ape şi munţi ne-or primi.

III

Hai, vino vacanţă cu zările-albastre,
In cântec de goarnă sunând!
La toamnă ne-aşteaptă iar cărţile noastre,
Spre ele ne'ntoarcem curând

Dragi cititori

In curând va începe vacanţa în toată ţara. Fiecare din voi merge în altă parte: unii la sate, alţii în tabere. Câte planuri nu v'aţi făcut!... Vă despărţiţi de colegi. N'o să vă întâlniţi multă vreme în clasă, dar vă promiteţi să vă scrieţi foarte des, să vă povestiţi tot ce vi se întâmplă în zilele frumoase ale vacanţei. Aşa şi trebuie între prieteni. Şi fără îndoială nu veţi uita de această promisiune şi nu veţi uita să scrieţi nici prietenei voastre, „Scânteia pionierului". Mai ales că această prietenă vă va însoţi peste tot şi în vacanţă, cu sfaturi, cu povestiri şi versuri, cu cântece şi jocuri.

Ca şi celorlalţi prieteni scrieţi şi „Scânteii pionierului".

„Scânteia pionierului" aşteaptă cu nerăbdare aceste scrisori şi deşi are mulţi prieteni va răspunde tuturor.

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scânteii tel. 7.61.00, 7.60.10, 7.60.40. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".